

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/46/2022
Identifikačné číslo spisu:	8110011110
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8110011110.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného Z. U. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 28. marca 2023 v Bratislave, o dovolaní obvineného Z. U. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 12. septembra 2018, sp. zn. 6To/36/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Z. U. odmieta.

Odôvodnenie

I. Základné konanie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 13. júna 2011, sp.zn.33T/99/2010 boli obvinení G. N., Z. Z. a Z. U. (ďalej tiež „obvinení“) uznaní za vinných zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a obvinený Z. U. (ďalej tiež „dovolateľ“) i z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v predmetnom rozsudku súdu prvého stupňa.

Na podklade odvolania obvinených a prokurátorky Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 21. septembra 2011, sp.zn.3To/31/2011, podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k obvinenému Z. U. v celom rozsahu a uznal ho za vinného v bode 1) zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a

psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a v bode 2) zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe že:

1) spolu s obžalovaným G. N., obžalovanými Z. Z., Z. U. a doteraz nestotožneným osobami vystupujúcimi pod menami N. a J. ako členovia organizovanej skupiny po vzájomnom rozdelení úloh najneskôr od roku 2007 až do 19.09.2008 zabezpečovali dovoz, prevoz, úschovu a ďalšiu distribúciu omamnej látky heroínu zaradenej podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch do I. skupiny omamných látok takým spôsobom, že na území Turecka bol heroín uschovaný v športovej obuvi a takto prevezený do Poľskej republiky a od mája 2008 na územie Slovenskej republiky do mesta Topoľčany, resp. Žilina, kde tento prevzali obžalovaní Z. a U., a to v Poľskej republike od osôb vystupujúcich pod menami N. a J. a na území Slovenskej republiky od pracovníkov špedičnej firmy, pričom spolu prebrali heroín najmenej v šiestich prípadoch s tým, že množstvo jednej zásielky bolo približne 20 kg heroínu. Následne podľa pokynov obžalovaného Z. Z., obžalovaný Z. U. postupne vyviezol heroín do Poľska, Švajčiarska a Talianska, kde tovar prebrali určení odberatelia, pričom najmenej v troch prípadoch prechodne uskladňovali heroín v penzióne U. v N. N. č. X, kde bola dňa 19.09.2008 zaistená časť heroínu v množstve 10 kg s priemernou koncentráciou 67,3% hmotnostných heroínu, z ktorého by bolo možné vyrobiť 336.500 až 673.000 obvykle jednorazových dávok v hodnote najmenej 3.350.926,11 Eur, pričom heroín v Turecku, plnenie do športovej obuvi, prevoz do Poľska, respektíve na Slovensko a ďalšiu distribúciu zabezpečovali obžalovaní G. N., Z. U., N. a J., ktorí dávali ďalšie pokyny obžalovanému Z. Z. a tento pokyny ďalej odovzdával obžalovanému Z. U.,

2/ od začiatku septembra 2008 až doposiaľ ponúkal na predaj heroín, ktorý si priebežne v presne nezistených množstvách pre seba odoberal z heroínu, ktorú po určitý čas prechovával v penzióne U., N. N. č. X s Z. Z., takto odoberal najmenej množstvo 1,7 kg s priemernou koncentráciou 62,8% hmotnostných heroínu, z ktorého by bolo možné vyhotoviť 53.380 až 106.760 obvykle jednorazových dávok v hodnote najmenej 531.467,42 Eur, pričom tento heroín sa pokúšal predat' najmä prostredníctvom už odsúdenej S. I. a odsúdeného O. L. a dňa 18.09.2008 asi o 16.45 hod. pri OC MAX v Poprade pri odovzdávaní heroínu bol aj Z. U. zadržaný pri policajnej akcii s uvedeným množstvom heroínu.

Za to krajský súd uložil obvinenému Z. U. podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2, § 36 písm. l), n) a o), § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu so stredným stupňom strázenia. Odvolanie obžalovaných Z. Z., Z. U. a obhajcu obžalovaného G. N. krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, pretože neboli dôvodné.

II.

Obnova konania

Uznesením Okresného súdu Prešov z 15. decembra 2017, sp. zn. 1Nt/31/2017 bola podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku povolená obnova konania vedeného pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 33T/99/2010 v časti výroku o treste u obvineného Z. U. a pri nezmenenom výroku o vine bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Prešov z 13. júna 2011, sp. zn. 33T/99/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 21. septembra 2011, sp. zn. 3To/31/2011, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušovaný výrok nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 403 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku, bol obvinený Z. U. vzatý do väzby, ktorá začala plynúť nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania. Písomný sľub obvineného Z. U. na nahradenie väzby okresný súd neprijal.

Na podklade sťažnosti obvineného Krajský súd v Prešove uznesením z 30. mája 2018 sp. zn. 4Tos/2/2018 doplnil sťažnosťou napadnuté uznesenie tak, že väzba obvineného Z. U. bude vykonávaná v Ústave na výkon väzby Prešov; väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka a jeho sťažnosť bola zamietnutá.

Po povolení obnovy konania, Okresný súd Prešov rozsudkom z 12. júla 2018, č. k. 33T/99/2010-2680 pri nezmenenom výroku o vine obvineného Z. U. uznal vinným zo spáchania skutku v bode 1/ právne kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a v bode 2/ právne kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. l), n) a o), § 39 ods. 2 Trestného zákona a uložil obvinenému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov. Pre výkon uloženého trestu okresný súd zaradil obvineného Z. U. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Proti vyššie uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený Z. U. odvolanie, ktoré Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 12. septembra 2018, sp. zn. 6To/36/2018 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

III.

Dovolacie konanie

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený Z. U. vo svoj prospech prostredníctvom obhajcu JUDr. Pavla Piovarčího ml. dovolanie, a to z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, t. j. z dôvodu, že malo byť zásadne porušené právo obvineného na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku), že napadnuté rozhodnutie má byť založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku) a napokon dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu má byť založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku).

Úvodom svojho dovolania obvinený poukázal na prechádzajúci priebeh konania, ako aj na právny dôvod pre obnovu konania vo výroku o treste, ktorým bolo vyslovenie protiústavnosti tzv. asperačnej (zostrujúcej) zásady pre ukladanie trestov podľa § 41 ods. 2 veta za bodkočiarkou Trestného zákona, nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011. V dovolaní obvinený predovšetkým namietal výmeru uloženého trestu odňatia slobody, keď podľa jeho názoru malo byť „žiadúce“ obvineného „kompenzovať“ za dobu trvania protiústavného stavu, neúmernej dĺžky konania, zmiernením trestu odňatia slobody v dĺžke kratšej ako pred obnovou konania. Pri ukladaní trestu malo taktiež dôjsť k porušeniu zákazu viacnásobného pričítania určitej okolnosti v zmysle § 38 ods. 1 Trestného zákona, keď mu malo byť viacnásobne pričítané množstvo zaistenej omamnej látky. V kontexte uvedeného obvinený ako zásadne porušenie práva na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku namietal to, že v rámci konania o obnove súdy nezohľadnili „protiústavnosť pôvodných rozhodnutí v spojení s prieťahmi v konaní, ktoré sa malo prejaviť v uložení trestu kratšej výmery.“ Ako vadu naplňujúcu dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, t. j. že dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré nemali byť vykonané zákonným spôsobom, obvinený poukázal na znalecký posudok Kriminalistického expertízneho ústavu Policajného zboru (ďalej „KEÚ PZ“) č. PPZ-5157/KEU-KE-EXP-2008 z 21. októbra 2008, prostredníctvom ktorého bolo v rámci skutku 2/ ustálené, že 1.700 g heroínu zaisteného obvinenému s priemernou koncentráciou 62,8% obsahuje 1.067,6 absolútneho heroínu, čo zodpovedá minimálne 53.380 obvyklých jednorazových dávok (ďalej tiež „OJD“) heroínu. Predmetný posudok KEÚ

PZ obvinený pokladá za nezákonný z viacerých dôvodov, jednak z dôvodu, že pojem „obvyklá jednorazová dávka“ je pojem právny, ktorého obsah prináleží stanovovať súdu alebo orgánom činným v trestnom konaní, ale nie KEÚ PZ, zároveň počet obvyklých jednorazových dávok drogy mal byť stanovený nesprávne, pretože KEÚ PZ vo svojom znaleckom posudku vychádzal z množstva účinnej látky v zaistenom heroíne, hoci mal vychádzať z hmotnostného kritéria (množstva) heroínu a napokon mala byť podľa obvineného nesprávne, v rozpore s § 126 ods. 1 Trestného zákona stanovená cena zaisteného heroínu. Obvinený z dôvodov vyššie uvedených má za to, že predmetný znalecký posudok KEÚ PZ je „nezákonný a nulitný“, čo podľa jeho názoru napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Neprávné právne posúdenie veci, ako ďalší uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolateľ nachádzal v spochybňovaní ustáleného skutkového stavu, keď podľa jeho názoru nebolo pri skutku 1/ dôkazmi preukázané „prepojenie“ 10 kg zaisteného heroínu s jeho osobou. Na svoju obhajobu uvádzal, že v prípade skutku 1/ nebol bezprostredne zadržaný a tvrdenia o množstve ním prevážaných omamných látok, počte prevozov omamných látok, majú byť len v rovine dôkazmi nepodložených domnienok. Zastáva názor, že hoci sa priznal k jednotlivým prevozom omamných látok, súd nemôže bez ďalšieho prijať záver, že skutok uvedený v bode 1/ spáchal obvinený vo veľkom rozsahu, keď nebolo zaistené tomu zodpovedajúce množstvo omamnej látky pri tom-ktorom prevoze heroínu. Rovnako nie je podľa jeho názoru preukázané, že sa skutku dopustil závažnejším spôsobom konania - organizovanou skupinou, keď rovnako nemalo byť preukázané, že by s výnimkou komunikácie s Z. Z., komunikoval aj s ďalšími členmi skupiny. Za danej dôkaznej situácie, súdy mali pristúpiť ku zmene právnej kvalifikácie a k uloženiu nižšieho trestu.

Obvinený z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v jeho neprospech, zrušil uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu a prikázal okresnému súdu, aby trestnú vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý uviedol, že namietané vady v dovolaní obvinený podradil z väčšej časti pod nesprávny dovolací dôvod. Uviedol, že vo veci obvineného bola povolená obnova konania výlučne vo výroku o treste a výrok o vine zostal v konaní o obnove nedotknutý. K vadám namietaným obvineným ako zásadné porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku) prokurátor uviedol, že nepredstavujú porušenie, či dokonca zásadné porušenie práva na obhajobu. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktorý obvinený poukazoval, nezrušil tzv. asperačnú zásadu, iba ju modifikoval, a to spôsobom, ktorý vytvoril širšiu možnosť pre citlivé posúdenie dôvodnosti prípadného zostrenia trestu. V prípade obvineného namiesto zostrenia trestu, súdy použili mimoriadne zmierňujúce ustanovenie podľa § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona a obvinenému uložili trest pod dolnú hranicu zákonom stanovenej sadzby. Požiadavku obvineného po ešte výraznejšom znížení trestu prokurátor pokladá za nenáležitú, nakoľko k obnove konanie došlo v dôsledku zmeny právnej normy nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky a povinnosť opätovne prehodnotiť výmeru uloženého trestu neznamena povinnosť uložený trest ešte výraznejšie zmierniť. Vady, ktoré obvinený namietal v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (skutkové zistenia na podklade nesprávneho znaleckého posudku) a s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne ustálenie miery účasti obvineného na skutku 1/), pod predmetné dovolacie dôvody nemožno podriaďovať a obe vady smerujú k revízii výroku o vine a proti právnej kvalifikácii, ktoré v danom prípade nemôžu byť napadnuté dovolaním. Prokurátor preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril spoluobvinený G. N., ktorý uviedol, že s podaným dovolaním súhlasí a navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil ako nezákonné.

K dovolaniu sa cestou právneho zástupcu vyjadril aj spoluobvinený Z. Z., ktorý uviedol, že k dovolaniu Z. U. nebude poskytovať žiadne stanovisko.

Na jednotlivé písomné vyjadrenia k dovolaniu, obvinený a ani jeho obhajca následne písomne nereagovali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku v spojení s § 566 ods. 3 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobami oprávnenými na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti už právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007]. Dovolanie taktiež nepredstavuje ďalšiu riadnu opravnú inšanciu a nie je „ďalším odvolaním“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.).

Zároveň platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, väd a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu príslušného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014). Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inými slovami povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 7/2011. Pokiaľ obvinený ako zásadné porušenie práva na obhajobu namietal, že sa „protiústavnosť pôvodných rozhodnutí v spojení s prietahmi v konaní“ neprejavila v uložení trestu kratšej výmery, tak uvedená vytýkaná chyba nepredstavuje zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ako dovolací súd vyššie uviedol, právo na obhajobu sa predovšetkým spája s uplatňovaním procesných práv obvineného vyplývajúcich z § 34 ods. 4

Trestného poriadku (napr. právo navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy, právo podávať návrhy, žiadosti a opravné prostriedky e. t. c) a obvineným vytýkanú chybu nemožno podriaďiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pre posúdenie ďalších obvineným namietaných chýb je zásadná tá skutočnosť, že v jeho trestnej veci bola v predchádzajúcom priebehu konania (uznesenie Okresného súdu Prešov z 15. decembra 2017, sp. zn. 1Nt/31/2017) povolená obnova konania iba vo výroku treste. Právoplatný výrok o vine obvineného zo spáchania v bode 1/ obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a v bode 2/ zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na skutkovom základe vyplývajúcom z rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. septembra 2011, sp. zn. 3To/31/2011, zostal obnovou konania nedotknutý a vo vzťahu k vyššie uvedenému výroku o vine (vrátane jeho právnej kvalifikácie) už uplynula 3-ročná lehota na podanie dovolania obvineným v jeho prospech a vyplývajúca z ustanovenia § 370 ods. 1 Trestného poriadku. Keďže predmetom konania po povolení jeho obnovy bol iba výrok o treste, nie je možné v dovolaní s úspechom namietat chyby, ktorými napáda výrok o vine z dvoch vyššie uvedených skutkov (vrátane ich právnej kvalifikácie), pretože touto časťou namietaných chýb prekračuje predmet dovolaním napadnutého rozhodnutia, ktorý je daný rámcom v akom bola povolená obnova konania a tým je v danej veci iba výrok o treste.

Vzhľadom na vyššie uvedené, obvinený prekročil rámec dovolaním napadnutého rozhodnutia svojimi dovolacími námietkami v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (nezákonnosť znaleckého posudku KEÚ PZ č. PPZ-5157/KEU-KE-EXP-2008 z 21. októbra 2008), ako aj v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne ustálená účasť obvineného na skutku 1/), ktorými napádal výlučne výrok o vine. Dovolací súd opätovne pripomína, že v posudzovanom prípade bola povolená obnova konania iba v časti výroku o treste a pôvodný rozsudok bol zrušený len v tomto rozsahu, pričom súdy po povolení obnovy konania rozhodovali iba o treste obvineného a nerozhodovali znovu o jeho vine alebo právnej kvalifikácii skutkov uvedených v bodoch 1/ a 2/.

Vzhľadom na to, že obvinený Z. U. dovolacími námietkami, ktoré uviedol v dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.